

Marianne Gaardens prædiken påskedag

Taler

Marianne Gaarden
Biskop over Lolland-Falsters Stift

Dato

5. april 2026

Sted

Maribo Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8
Første Petersbrev kapitel 1, vers 3-9
Salmernes Bog kapitel 118, vers 19-29

Salmer

218, Krist stod op af døde
234, Som forårssolen morgenrød
829, Opstandelsen er lige her
236, Påskeblomst hvad vil du her
227 vers 9, Som den gyldne sol frembryder
884, Fordi han kom og var som morgenrøden

- 1 Påskemorgen indledes med ordene: ”Kristus er opstanden.”
Ingen mennesker kan imidlertid bevise Jesu opstandelse,
men to kvinder kunne bevidne, at graven var tom.
De troede på englen, der sagde, at Jesus var opstået,
5 som han selv havde forudsagt.

Kvinderne tog springet. Et spring fra den rationelle tænkning, der fortæller os, at døden er definitiv og slutningen på alting, til troen på opstandelsen og det evige liv.

10

Beretningen om kvinderne ved graven er 2000 år gammel.
Vi kender den så godt, at det kan være svært helt at fatte, hvilket spring kvinderne rent faktisk foretog påskemorgen.

- 15 Men hvor mange af os ville med hånden på hjertet være i stand til i et splitsekund at slippe hele vores forforståelse af verden? Vores rationelle tilgang, der er baseret på fornuft, logik og videnskabelig evidens?

- 20 Vist har videnskaben ikke alle svar på vores forståelse af livet og døden, men vi bruger ufatteligt store ressourcer på at kortlægge og forstå livet, verden og universet.

Forskningen gør os hele tiden klogere.

- 25 Vi ved jo godt, at når et levende væsen dør, ophører hjertet med at slå, kroppen holder uigenkaldeligt op med at fungere, og bevidstheden ser ud til at forsvinde.

Det er vores udgangspunkt – og hvor mange af os ville egentlig være klar til at tage springet fra den forståelse

- 30 til troen på opstandelsen?

Men det var altså det spring, kvinderne tog.

Et spring fra langfredag til påskemorgen.

Påskelørdag lå Jesu døde krop i graven.

Han var i ingenmandsland

- 35 – død på et kors, men endnu ikke opstået.

Der er et mellemrum fra død til opstandelse.

Jeg forestiller mig det mellemrum som kaotisk og mørkt. Som når en gammel verden bryder sammen,

- 40 inden en ny verden er dukket op.

Det kræver et spring at bevæge sig fra det ene til det andet,'

et spring, hvor man giver slip på det kendte,

før man lander i det ukendte og lader sig gribe af det nye,

- 45 der kommer.

Og den mellemliggende periode

– om det så kun er i et splitsekund

– er forbundet med stor frygt, for det kendte har vi sluppet, og endnu ved vi

- 50 ikke, hvad der kommer – og det ukendte er de fleste mennesker som regel bange for.

Men kvinderne tog springet fra den fortvivlende virkelighed,

hvor deres elskede Herre var død og taget fra dem,

- 55 og lod sig gribe af englens ord om, at Jesus er opstået

For at kunne lade sig gribe af troen på opstandelsen måtte de give slip på deres gamle verdensbillede og være i ingenmandsland – om troen virkelig kunne bære, vidste de endnu ikke. Men de tog altså springet og løb fra graven med både frygt

og stor glæde.

Jeg tror, at vi alle i vores liv på et tidspunkt bliver stillet over for at skulle tage det spring, fra det gamle til det nye.

65

Fra det kendte og trygge til det ukendte og derfor utrygge.
Fra det rationelle til det, som intuitionen og troen kalder på
– og være i det mellemrum, hvor vi endnu ikke ved,
om det kan bære.

70

Måske har du selv erfaret at stå i en situation, hvor du blev nødt til at give slip på
det velkendte og kaste dig ud i noget
nyt, som du endnu ikke vidste, hvad ville indebære?

75

Det kræver mod at slippe vores trang til sikkerhed
og i stedet tro på, at vi bliver grebet
– og tro på, at troen kan bære os.
Selv om det spring kun tager et splitsekund,
kan det vække den dybeste angst i os.

80

Måske er det dét, filosoffen og teologen Søren Kierkegaard mener, når han taler
om troens spring:

At der kommer et sted, hvor vi ikke længere kan holde os fast i beviser og
sikkerhed, men må give slip og række hænderne frem i håb om, at vi bliver
grebet.

85

Ikke sådan at forstå, at Kierkegaard mente,
at tro blot er et spring fra fornuft til tro,
som om fornuften først bruges for derefter at kasseres.

90

Snarere er det et spring *ud over* fornuftens grænse,
hvor mennesket ikke længere kan begribe sandheden objektivt, men må gribes af
den subjektivt og personligt.

95

Det kan lyde lidt abstrakt, men den svenske præst Tomas Sjödin beskriver denne
erfaring rammende i en af sine bøger.

Han fortæller, at en kendt teolog ved siden af teologien kun havde én stor
interesse – cirkus. En sommer lejede han en camper for at kunne rejse rundt

100 sammen med et cirkus.

På nært hold studerede han trapezkunstnerne.
Deres arbejde, deres disciplin, deres flyvende kroppe i luften,
frygten, bifaldet og fejlene.

105 I deres spring syntes han at kunne se hele menneskelivet spejlet i det at give slip
og lade sig gribe.

Han gengiver i en af sine bøger en samtale, han havde med lederen af
trapezgruppen. Han sagde:

110

”Når jeg kaster mig ud, må jeg stole fuldt og fast på ham,
der griber mig. Publikum tror, at det er mig, der er den store stjerne, men i
virkeligheden er det ham, der griber mig.

115 Han må være der for mig og med en utrolig præcision gribe mig i luften, når jeg
kommer imod ham i det lange spring.

Det er den, der griber, der gør det hele, mens den, der kommer flyvende gennem
luften, ikke gør noget som helst.”

120

Teologen spurgte forbavset: ”Intet som helst?”

”Nej, intet som helst,” svarede trapezlederen.

”Det værste, man kan gøre, er at forsøge at gribe fat i ham, der skal gribe en.

125 Hvis jeg forsøgte at gribe fat i hans håndled,
ville jeg brække dem, eller han ville brække mine.

Så ville det være ude med os begge to.

Så den, der kaster sig ud, må holde armene frem og stole på, at han bliver
grebet.”

130

Det er ikke, fordi jeg med denne fortælling vil argumentere for, at der nu skal til
at være akrobatik og cirkus her i kirken
– det må være rigeligt med en måneds teater.

135 Men som teologen, der var så fascineret af cirkus, sagde,
kan hele menneskelivet spejles i trapezkunstnerens erfaring
med at give slip, holde hænderne frem i tillid til,

at man bliver grebet.

140

Jeg kan næsten mærke suget i maven ved beskrivelsen af det splitsekund, hvor man hænger frit i luften efter at have givet slip, og indtil man mærker grebet om sine håndled.

145 Når vi kommer flyvende igennem tilværelsen, kan vi heller ikke selv gribe fast, men vi kan lade os gribe
– hvis vi vel at mærke rækker hænderne frem.
Og måske er det netop sådan, vi kender det fra vores eget liv?

150 Et menneske, der længe har båret på en stor sorg alene, men som en dag tør give slip og lade tårerne løbe
– og mødes af en omsorgsfuld favn og kærlige ord.

Et andet menneske, der skammer sig over sin fejhed og fejl,
155 men en dag tager springet og i al sin sårbarhed banker på den dør, som han eller hun troede var lukket
– og bliver modtaget med åbne arme.

En tredje, der føler en isende ensomhed og ikke tror på sit eget værd, men som
160 en dag med bankende hjerte finder modet til at række ud mod de andre
– og inviteres ind i fællesskabet.

Det er måske små bevægelser på overfladen, men det kan føles som et stort spring for den enkelte.
165 For hver gang et menneske rækker hænderne frem, er der også en risiko.

En risiko for at blive afvist.

En risiko for at blive mødt af ligegyldighed.

170 En risiko for at blive stående alene tilbage med det, man endelig havde fundet modet til at vise verden og stå ved.

Og alligevel er det ofte dér, hvor vi vover at give slip, at vi kan møde hænder, der tager imod og griber os,
175 så vi erfarer en ny begyndelse
– eller ligefrem en eksistentiel opstandelse midt i livet.

En hånd, der ikke skubber bort, men holder fast.
180 Et menneske, der ikke fordømmer, men tilgiver.
Et fællesskab, der ikke afviser, men siger: Kom og vær med.

Det er ofte sådan, Gud møder os i livet.
Ikke nødvendigvis med store armbevægelser,
185 men som et menneske, der favner og lytter,
et hjerte, der tilgiver og forstår,
eller et fællesskab, der inviterer indenfor.

Og vores opgave er som trapezkunstnerens at give slip
190 – vove at være i mellemrummet i ingenmandsland –
række hænderne ud,
så vi kan lade os gribe af den virkelige stjerne
– Gud, som gør hele arbejdet.

195 Sådan begyndte påskemorgen for kvinderne ved graven.
Midt i sorgens mørke, netop dér hvor de troede, at alt var slut, blev de grebet af
englens ord om, at Jesus er opstået.,

De tog springet, uden at vide, at deres fortælling her to tusind år senere bliver
200 fortalt, fordi det budskab, de løb fra graven med i både frygt og stor glæde,
åbnede en ny virkelighed for menneskelivet.

Ingen af os kan bevise opstandelsen.
Ingen af os kan fastholde den med fornuften alene.
205 Ingen kan ikke begribe opstandelsen videnskabeligt,
men vi kan alle gribes af troen på opstandelsen.

Glædelig påske.

210 Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
Som det var i begyndelsen, således også nu og altid
og i al evighed.

215 **Amen.**

220

Kilde

Manuskript taget fra lfstift.dk med tilladelse fra udgiver.

Kildetype

Digitalt manuskript

225

Tags

2. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-gaardens-praediken-paskedag-2026>

230

235

240

245

250